

הדביבון הקטן ומי שבבריקה

ליליין מור (1909 - 2004)

צייר וו. סוטייב (1902 – 1993)

אמו של הדביבון הקטן ביקשה פעם "הלילה הירח מלא, אז אולי תיגש, דביבון קטן, לנחל הזריז ותביא משם כמה סרטנים לארוחה?" "בוודאי" ענה הדביבון הקטן "אצוד שם סרטנים כאלה שעוד אף פעם לא אכלנו!" הדביבון הקטן היה אמנם קטן אבל אמיץ. בלילה זרח ירח, גדול וכסוף. "הגיע זמן, דביבון קטן" אמרה אמא "לך. ייקח זמן עד שתגיע לנחל. תראה שם גזע עץ גדול שמונח מעל הבריקה. תעבור עליו לצד שני. שם המקום הטוב ביותר כדי לצוד סרטנים." באור הירח הדביבון הקטן יצא לדרך. הוא היה מאושר! כל כך גאה! הנה הוא הולך ליער לגמרי לבדו, פעם ראשונה בחייו!

אמנם קטן, אבל אמיץ.
הדביבון הקטן הלך הלאה באור הירח. בהתחלה
הלך לאט, אחר כך מהר יותר, ובסוף בדילוגים
מהירים.

מהר מאוד הגיע לרחבת יער ירוקה. שם ישב
הבואש הגדול. גם הוא השתומם כשראה את
הדביבון הקטן הולך ביער בלי אמא.
"לאן אתה הולך לבדך?" שאל הבואש הגדול.
"לנחל הזריז!" ענה הדביבון הקטן בגאווה "אני

הולך לצוד סרטנים לארוחה."
"ואינך מפחד, דביבון קטן?" שאל הבואש הגדול
"הרי אין לך הגנה כזו שיש לי. אני יכול להתיז

הוא הלך בהתחלה לאט, בלי למהר, אחר כך
קצת מהר יותר ובסוף בדילוגים מהירים. בסוף
הוא הגיע ליער ושם הוא פגש את הדרבן הזקן.
הדרבן השתומם מאוד כשראה את הדביבון
הקטן שהלך ביער בלי אמא.

"לאן אתה הולך לבדך?" שאל הדרבן הזקן.
"אני הולך לנחל הזריז!" ענה הדביבון הקטן "אני
הולך לצוד סרטנים."
"ואינך מפחד, דביבון קטן?" שאל הדרבן הזקן
"הרי אתה יודע שאין לך מחטים קוצניים כאלה
כמו שיש לי."
"אני לא מפחד!" ענה הדביבון הקטן. הוא היה

נוזל בעל ריח לא נעים, וכולם בורחים."
"אני לא מפחד!" אמר הדביבון הקטן והלך
הלאה.
לא רחוק מהאגם הוא ראה את הארנב השמן.
הארנב השמן ישן. הוא פתח עין אחת וקפץ על
רגליו.

"הו! כמה שהפחדת אותי!" אמר "לאן אתה הולך
לבדך לגמרי, דביבון קטן?"
"אני הולך לנחל הזריז!" אמר הדביבון הקטן

בגאווה "זה שבצד שני של הבריכה."
"הו-הו!" אמר הארנב השמן "ואינך פוחד
ממנו?"
"ממי עלי לפחד?" שאל הדביבון הקטן.
"מההוא שיושב בבריכה" אמר הארנב השמן
"אותי הוא מפחיד."
"ואני לא מפחד!" אמר הדביבון הקטן והלך
הלאה. ובסוף הגיע הדביבון הקטן אל גזע העץ

הגדול המונח מעל הבריכה.
"כאן עלי לעבור" אמר לעצמו הדביבון הקטן
"ושם, בצד השני אתחיל לצוד סרטנים."
והדביבון הקטן התחיל לעבור על העץ לצד שני

של הבריכה.

הוא היה אמיץ, עד שלא פגש את הארנב השמן!
והוא לא רצה לחשוב על ההוא שיושב בבריכה,
אך הוא לא יכול היה להפסיק לחשוב עליו.
הוא עצר והציץ. מי יושב בבריכה! זה הוא! יושב
שם ומביט על הדביבון הקטן באור הירח.

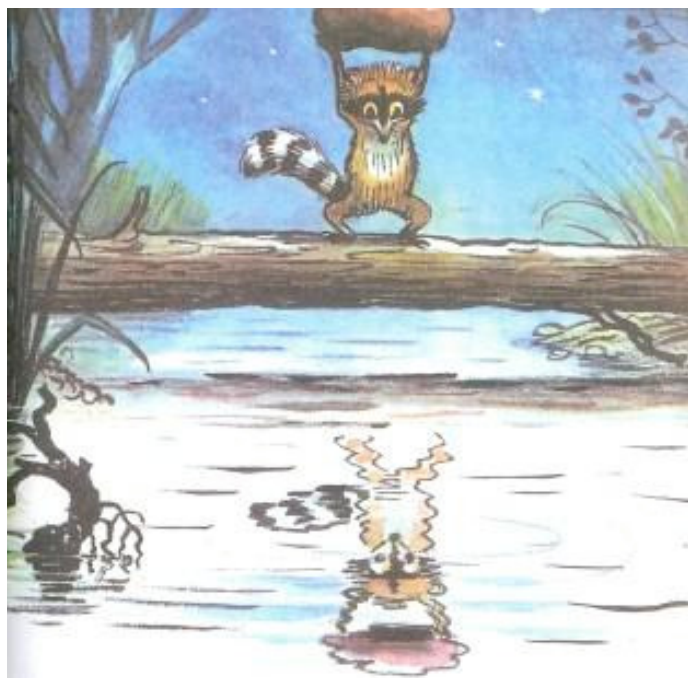

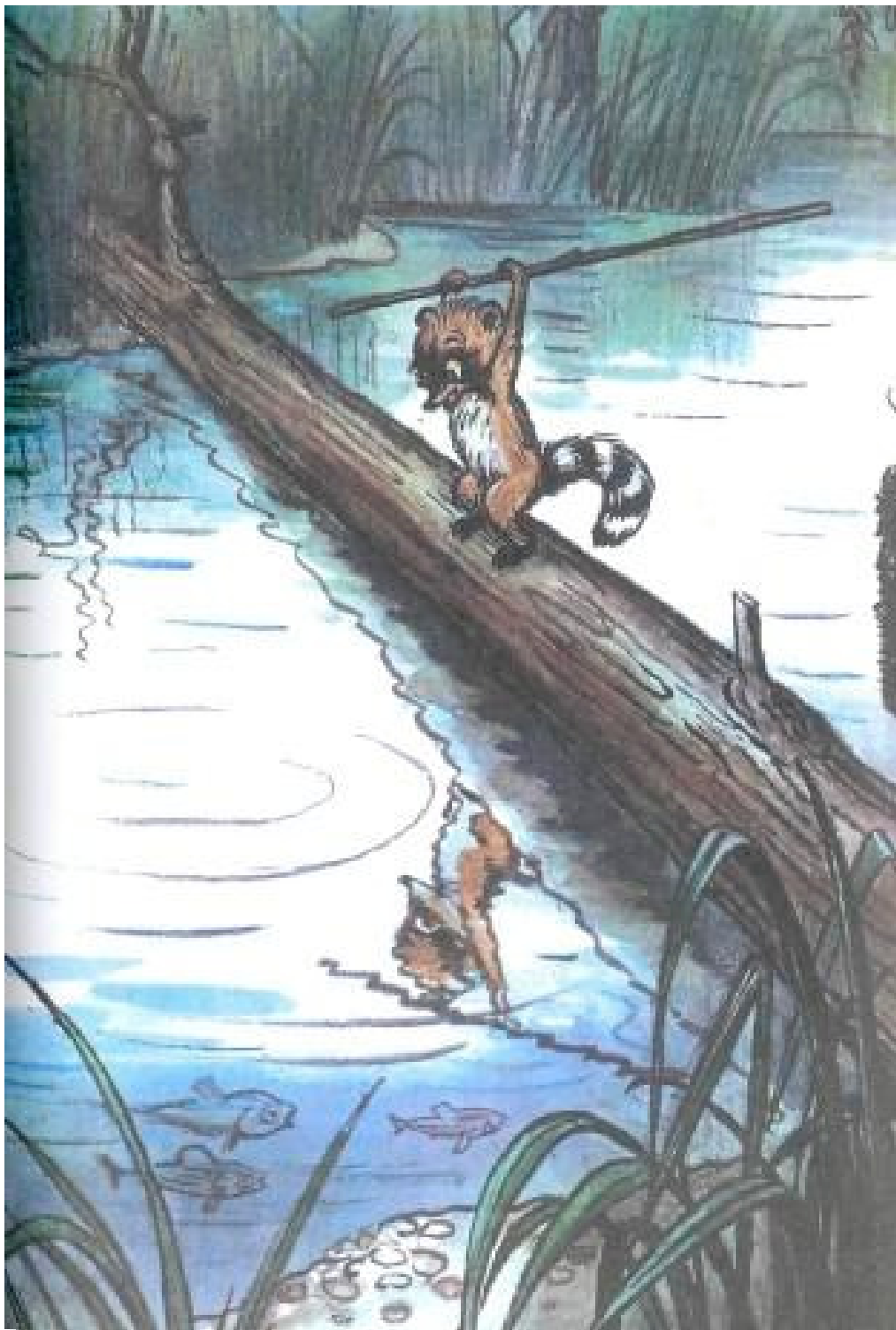
הדביבון הקטן נבהל. והוא עיווה את פניו. איזה
פנים איומים היו אלה!
הדביבון הקטן הסתובב ורץ בכל כוחו. הוא עבר
כה מהר ליד הארנב השמן שזה נבהל שוב. והוא
המשיך לרוץ עד שפגש שוב את הדרבן הזקן.
"מה קרה? מה קרה?" שאל הדרבן הזקן.

"שם, בבריכה, יושב ההוא. גדול. גדול מאוד!"
קרא הדביבון הקטן "אינני יכול לעבור."
"אולי תרצה שאבוא אתך ואגרש אותו?" שאל
הדרבן הזקן.

"הו, לא! לא!" "אתה לא צריך לעשות זאת!"
"טוב" אמר הדרבן הזקן "אז קח אתך אבן. רק
כדי להראות שיש לך אבן."

הדביבון הקטן רצה מאוד להביא הביתה
סרטנים. לכן לקח אבן וחזר לבריכה.
"אולי ההוא כבר הלך?" אמר הדביבון הקטן

לעצמו.
לא! הוא לא הלך! הוא עדיין יושב בבריכה.
הדביבון הקטן לא רצה להראות שהוא מפחד.
הוא הרים את האבן.
והוא שישב בבריכה גם כן הרים אבן. ואיזו אבל
גדולה זו הייתה!
הדביבון הקטן היה אמיץ, אבל הוא היה קטן. הוא
רץ בכל כוחו. הוא רץ ורץ עד שפגש שוב את
הדרבן הזקן.
"מה קרה? מה קרה?" שאל הדרבן הזקן.
והדביבון הקטן סיפר לו על ההוא שיושב
בבריכה.
"גם אצלו אבן! אמר הדביבון הקטן "אבן גדולה,
גדולה מאוד."
"אם כך, קח אתך אלה" אמר הדרבן הזקן "חזור
לבריכה ותראה לו שיש לך אלה גדולה."
הדביבון הקטן רצה מאוד להביא סרטנים
הביתה. לכן לקח את האלה והלך שוב לבריכה.
"אולי ההוא כבר הלך?" חשב לעצמו.
לא! הוא לא הלך. הוא ישב בכריכה כמו קודם.

הדביבון הקטן לא חיכה. הוא הרים את האלה
הגדולה שלו ואיים על ההוא באלה.
אלא להוא בבריקה הייתה גם כן אלה. אלה
גדולה. גדולה מאוד! והוא איים באלה זו על
הדביבון הקטן.
הדביבון הקטן זרק את האלה שלו וברח.

הוא רץ ורץ, עבר ליד הארנב השמן, ליד הבואש

הגדול, ליד הדרבן הזקן ולא עצר עד שהגיע עד
הבית שלו. ושם הדביבון הקטן סיפר לאמא על
ההוא שיושב בבריקה.
"אמא" אמר "כל כך רציתי ללכת לבדי ולצוד
סרטנים. כל כך רציתי להביא אותם הביתה
לארוחה!"
"וגם תביא!" אמרה אמא דביבון "שמע מה
שאומר לך, הדביבון הקטן. חזור לשם, אבל
הפעם... אל תעווה את פניך! אל תיקח אבן
אתך! אל תיקח אתך אלה!"
"אז מה עלי לעשות?" שאל הדביבון הקטן.
"רק תחייך!" אמרה אמא דביבון "לך ותחייך
להוא שיושב בבריקה."
"ולא יותר?" שאל הדביבון הקטן "את בטוחה?"
"וזה הכל" אמרה אמא "אני בטוחה."
הדביבון הקטן היה אמיץ ואמא בטחה בו. והוא
הלך שוב לבריקה.
"אולי הוא הלך בסופו של דבר?" אמר לעצמו
הדביבון הקטן.
לא! הוא לא הלך. הוא עדיין ישב בבריקה.

צוחק בדיוק כפי שצוחקים דביבונים כשהם שמחים.

"הוא רוצה להיות חבר שלי!" אמר לעצמו הדביבון הקטן "ועכשיו אני יכול לעבור לצד שני." והוא רץ על העץ.

שם, על חוף הנחל המהיר התחיל הדביבון הקטן לצוד סרטנים. מהר מאוד הוא אסף סרטנים כמה שרק יכול היה לשאת. ואז רץ שוב על העץ מעל

הבריכה. הפעם הוא נפנף בידו להוא שיושב

הדביבון הקטן הכריח את עצמו לעצור. אחר כך הכריח את עצמו להסתכל לתוך המים. אחר כך הכריח את עצמו לחייך להוא שישב בבריכה. והוא שישב בבריכה חייך לו בחזרה! הדביבון הקטן שמח כל כך שהתחיל לצחוק. ונדמה היה לו שגם ההוא, זה שיושב בבריכה,

**"הוא בכלל לא רע, ההוא שיושב בריכה" אמר
הדביבון הקטן.
"אני יודעת" אמרה אמא דביבון.
הדביבון הקטן הסתכל על אמא. "ספרי לי" אמר
"מי יושב בבריכה?"
אמא דביבון צחקה.
ואחר כך סיפרה לו.**

**בבריכה. והוא נפנף לו בידו חזרה.
הדביבון הקטן רץ הביתה מהר כשהוא מחזיק
חזק את הסרטנים שצד.**

**כן! עוד אף פעם לא הוא ולא אמא שלו אכלו
סרטנים טעימים כל כך. כך אמרה אמא דביבון.
"עכשיו אני יכול ללכת לבדי מתי שרק ארצה"
אמר הדביבון הקטן "אני לא מפחד יותר מההוא
שיושב בבריכה."
"אני יודעת" אמרה אמא דביבון.**